

2

*Prečo žiadať muža, ktorý sa už stratil, aby vás viedol?
Prečo sa potom čudujete ak vás nikam nedoviedie?*

-- Duncan Idaho, *Tisíce životov*

Voľne ich unášalo. Boli v bezpečí. Boli stratení.

Cudzia loď v cudzom vesmíre.

Duncan Idaho stál ako zvyčajne sám na navigačnom mostíku. Vedel, že ich stále prenasledujú mocní nepriatelia. Hrozby skryté v hrozbách ďalších hrozieb.

Ne-loď blúdila chladnou prázdnotou, ďaleko od akejkoľvek zaznamenatej oblasti preskúmanej ľuďmi. Bol to úplne iný vesmír. Duncan nevedel posúdiť, či sa tu skrývajú alebo sú uväznení. Aj keby chcel, do žiadnej zo známych hviezdnych sústav sa dostať späť nevedel.

Podľa nezávislých palubných hodín mostíka boli v tomto prapodivnom, zdeformovanom priestore už celé roky, aj keď, kto len vie povedať ako plynie čas v inom vesmíre? Zákony fyziky a obraz celej galaxie tu môžu byť úplne pozmenené.

Náhle si všimol, akoby boli jeho obavy previazané samou jasnozrivosťou, že hlavná prístrojová doska kolísavo bliká. Stabilizačné motory sa zatiaľ vzpínali sem a tam v snahe udržať loď v rovnováhe. Aj keď pred chvíľou nevidel nič iného a nezvyčajnejšieho než dnes mu už povedomé záhyby plynov a skrútené vlny energie, ne-loď zrazu postretlo čosi o čom už dlhšie premýšľal ako o „drsnom mieste.“ Ako sa však mohli dostať do tohto vírenia, keď *tam* predtým nič nebolo?

Loď sa zmietať v poryvoch neznámej gravitácie a otriasala pod spľškou vysoko energetických častíc. Duncan vypol automatické pilotné systémy a pozmenil kurz, no situácia sa tak len viac zhoršila. Pred plavidlom sa zjavili sotva postrehnuteľné záblesky oranžového svetla akoby plamienky slabého, nepokojne horiaceho ohňa. Cítil ako sa paluba kymáca, ako keby narazili do nejakej prekážky.

Nič však nevidel, vôbec nič! Malo tu byť prázdne vákuum, nič čo by budilo dojem pohybu alebo turbulencie. Vskutku divný vesmír.

Duncan upravoval kurz až kým sa prístroje a motory neupokojili a záblesky sa nevytratili. Ak by sa však mala hrozba vystupňovať, možno by sa musel pokúsiť o ďalší, aj keď riskantný skok zakriveným priestorom. Od úteku z Kapituly riadil ne-loď bez akéhokoľvek navádzania. Všetky navigačné systémy a súbory súradníc vymazal a riadil sa už len svojou intuíciou a najzákladnejšou predvídavosťou.

Duncan hazardoval s celou loďou a životmi stopäťdesiat utečencov na jej palube zakaždým, keď aktivoval Holtzmanove motory. Neurobil by to však znova pokým by nemusel.

Pred troma rokmi nemal však na výber. S týmto veľkým plavidlom vzlietol z jeho pristávacej plochy. Neunikol však sám o sebe, ale ukradol rovno celú väznicu, do ktorej ho Sesterstvo uvrhlo. Nestačilo jednoducho uletieť. V jeho vycvičenej mysli predvídal pascu, ktorá sa okolo nich pomaly zvierala. Špehovia Vonkajšieho nepriateľa v ich bizare nevinných maskách starého muža a ženy mali svoju sieť, ktorú mohli rozhodiť naprieč obrovské vzdialenosti, aby ne-loď lapili. Videl ako sa trblietavá mnohofarebná mriežka začína sťahovať a neznámy starý pár sa už víťazne usmieva. *Mysleli si snád, že on a ne-loď sú už v ich zovretí?*

Duncan videl svoje prsty už len hmlisto, jeho koncentrácia však bola ostrá ako úlomok diamantu. Duncan prinútil Holtzmanove motory robiť veci, ktoré by po nich nežiadali dokonca ani Navigátori Kozmickej gildy. Keď neviditeľná sieť nepriateľa dostala ich ne-loď do svojich osídel, Duncan jej zakaždým unikol, letiac s obrovským plavidlom tak hlboko do

záhybov priestoru, že často priam pretrhol samú látku ohraničujúcu vesmír a prekĺzol poza ňu. Jeho prastarý tréning Majstra meča mu prišiel teraz na pomoc. *Ako pomaly sa pohybujúca čepel' prenikajúca inak nepreniknuteľným telesným štítom.*

V okamihu sa ne-lod' ocitla úplne niekde inde. On však ostal ostražitý, neodvážiac sa uvoľnene si vydýchnuť. Čo môže v tomto nepochopiteľnom vesmíre ďalej ešte očakávať?

Prezeral si externé zábery prenášané zo siete senzorov rozprestierajúcej sa mimo ne-poľa. Výhľad sa vonku nezmenil. Skrútené závoje plynu hmlovín a prúdy častíc, ktoré sa nikdy nezhusťujú do hviezd. Bol to mladý vesmír, ktorý sa ešte nezlúčil, alebo vesmír tak nevýslovne prastarý, že všetky jeho slnká vyhoreli a premenili sa na molekulárny prach?

Skupinka týchto stratených existencií na úteku sa zúfalo snažila dostať späť do normálu alebo prinajmenšom niekam *inam*. Za celý ten dlhý čas ich strach vybledol, zmenil sa na zmätok, a neskôr na nervozitu a únavu. Chceli viac než len byť jednoducho stratení a nezranení. Vzhládali k Idahovi buď s nádejou alebo mu ich neutešenú situáciu dávali za vinu.

Lod' viezla spleť ľudských frakcií (alebo na nich Sheeana a jej Bene Gesseritské sestry hľadali len ako na obyčajné „vzorky?“). Táto zmes obsahovala hŕstku ortodoxných členov sesterstva Bene Gesserit – akolytov, proktorov, Matky predstavené a dokonca aj mužských robotníkov – vrátane samotného Duncana a mladého Gholu Milesa Tega. Na palube bol taktiež jeden rabín so svojou skupinou Židov, ktorú zachránili pred pokusom o pogrom Ctených matre na Gammu. Bol tu taktiež jeden Majster z Tleilaxu, ktorý prežil, a štyria animálny Futarovia – obludní kríženci človeka a mačkovitej šelmy vytvorení v Rozptyle a ztročení Cundrami. Nakoniec tu bol veľký nákladný priestor – domov siedmich malých piesočným červov.

Vskutku, sme tu podivná zmes. Lod' bláznov.

Rok po úteku z Kapituly a vnorení sa do tohto pokriveného a nepochopiteľného vesmíru sa Sheeana a jej Bene Gesseritskí spoločníci pridali k Duncanovi pri obrade krstu. V svetle nekonečnej púte ich ne-lode sa meno *Itaka* zdalo byť vhodné.

Itaka, malý ostrovček v starovekom Grécku, bol domovom Odysea, ktorý strávil po skončení Trójskej vojny desať rokov na cestách v snahe nájsť cestu späť domov. Duncan a jeho spoločníci potrebovali podobne ako aj on miesto, ktoré by mohli nazvať domovom, bezpečným útočiskom. Títo ľudia podstupovali ich vlastnú veľkú odyseu, a bez toho mála čím mapa a hviezdna tabuľka určite je, bol Duncan ako staroveký Odyseus.

Nikto si neuvedomoval ako sa sám veľmi túži vrátiť na Kapitulu. Vlákna pocitov ho spájali s Murbellou, jeho láskou, jeho otrokom, jeho pánom. Útek od nej bol jediným, tým najťažším a zároveň najbolestivejším skutkom, ktorý si vedel v pamäti svojich početných životov vybaviť. Pochyboval, že sa z nej ešte niekedy spamätá. *Murbella...*

Idaho však kládol svoju službu nad všetky osobné city.

Navzdory bolesti v srdci si uvedomoval zodpovednosť za udržanie ne-lode a jej posádky v bezpečí. Dokonca aj v tak skreslenom vesmíre.

Občas mu zatúlané kombinácie pachov pripomenuli Murbellinu typickú vôňu. Organické estery, ktoré unášal prefiltrovaný vzduch vnútrajškom ne-lode zaútočili na jeho čuchové receptory a spustili v ňom spomienky na ich jedenásťročné spolužitie. Murbellin dych, tmavé jantárovožlté vlasy, samotná chuť jej pier a príchut' ich sexuálnych zrážok pripomínajúca vôňou morskú vodu. Ich vášnivé stretnutia boli po celé tie roky tak intímne ako aj prudké. Nik z nich sa od nich nevedel odpútať.

Nesmiem si zamieňať vzájomnú závislosť s láskou. Bolesť bola prinajmenšom tak ostrá a neznesiteľná ako v prípade úmyselnej agónie pri drogovej absencii. Hodinu za hodinou, čo ne-lod' letela prázdnotou sa Duncan dostával ďalej od nej.

Naklonil sa dozadu a rozvinul svoje jedinečné zmysly a pátral. Vždy si však dával veľký pozor. Uvedomoval si, že niekto môže ne-lod' nájsť. Nebezpečenstvo spojené s tým, že

si doprial túto pasívnu strážnu službu spočívalo v občasnom sklznutí do popleteného snenia o Murbelle. Aby Duncan zvládol tento problém, rozčlenil svoju mentatskú myseľ. Ak bola jedna jej časť unášaná, iná bola stále v strehu. Vždy na vyhlíadke pred nebezpečím.

Počas spoločných rokov splodil s Murbellou štyri dcéry. Dve najstaršie, dvojčičky, boli už skoro dospelé. Od tej chvíle však Agónia premenila jeho milovanú Murbellu na skutočnú Bene Gesserit'anku. Pre neho bola už stratená. A pretože žiadna Ctená matre nikdy predtým neukončila výcvik – *pre-výcvik* – aby sa stala Matkou predstavenou sesterstva Bene Gesserit, Sesterstvo s ňou bolo neobyčajne spokojné. Duncanovo otrasené srdce bolo, a stále aj je prosto vedľajšou ujmou.

V jeho predstavivosti ho prenasledovali Murbelline utešené líca. Jeho mentatské schopnosti, táto danosť a kľatba zároveň, mu umožňovali vyvolať si každý detail jej črt. Jej oválnu tvár a široké obočie, prísne zelené oči, ktoré mu pripomínali nefrit, svižné telo, ktoré dokázalo bojovať a milovať s rovnakou dávkou zdatnosti. Potom si spomenul, ako jej nefritové oči získali po Agónii z korenia hlbší modrý nádych. Nie, už viac nebola tá istá osoba...

Jeho myšlienky sa túlili, a Murbelline črty sa v jeho mysli menili. Ako paobraz vpálený do jeho sietnice začala pred ním nadobúdať podobu iná žena. Obličaj novej ženy bol nejasný akoby sama zabudla ako vyzerá. Bol vydesený. Toto bola akási vonkajšia prezencia, myseľ nesmierne nadradená jeho vlastnej. Hľadala ho, obtáčajúc svoje jemné nitky okolo *Itaky*.

„Duncan Idaho,“ prehovoril tíšiaci ženský hlas.

Pocítil zával emócií ako aj uvedomenie si nebezpečia. Prečo jeho mentatský strážny systém tento okamih nepredpovedal? Jeho rozčlenená myseľ sa prepla do režimu holého prežitia. Skočil k ovládačom Holtzmanovho pohonu s úmyslom opäť sa vrhnúť s ne-lod'ou do diaľky bez navádzania.

Hlas sa pokúsil opäť prehovoriť. „Duncan Idaho, neutekaj, nie som tvoj nepriateľ.“

Starý muž a žena veľakrát učinili podobné prísľuby. Aj keď nemal predstavu, kto vlastne boli, Duncan chápal, že to *oni* sú tým skutočným nebezpečenstvom. Táto nová ženská prítomnosť, tento rozsiahly intelekt sa ho však dotkol z vonkajška tohto čudného, neopísateľného univerza, ktorý ne-lod' momentálne obývala. Usiloval sa jej uniknúť.

„Som Veštkyňa času.“

Počas viacerých zo svojich životov Duncan o Veštkyni, vedúcej sile Gildy, počul. O benevolentnej a vševidiacej Veštkyni času sa vpravievalo ako o vedúcej prezencii, ktorá držala ochranu nad Gildou už od jej založenia pred pätnást' tisíc rokmi. Duncan to vždy považoval len za zvláštny prejav viery rozšírený medzi hypervnímovými Navigátormi.

„Veštkyňa je mýtus.“ Končeky jeho prstov viseli tesne nad dotykovou plôškou veliteľskej dosky.

„Mám veľa foriem.“ To, že hlas neodporoval jeho obvineniu ho prekvapilo. „Viacerí ťa hľadajú. Tu ťa určite nájdú.“

„Verím v svoje vlastné schopnosti.“ Duncan zapol motory zakrivujúce priestor.

Z vonkajšieho hľadiska dúfal, že Veštkyňa nespozoruje, čo sa chystá práve urobiť. Nasmeroval by ne-lod' niekde inam, opäť by utiekol. Koľko iných síl ich ešte takto prenasledovalo?

„Budúcnosť si vyžaduje tvoju prítomnosť Duncan. Budeš hrať dôležitú úlohu v Kralizeci.“

Kralizec, Boj uragánov. Dávno predpovedaná bitka na konci vesmíru, ktorá by naveky zmenila tvár budúcnosti.

„Len ďalší mýtus,“ riekol Duncan, zatiaľ čo bez varovania iných pasažierov aktivoval skok zakriveným priestorom. Nemohol riskovať ostať tu. Koľko iných síl ich ešte prenasledovalo? Ne-lod' sebou trhla a vrhla sa opäť do neznáma.

Počul ako ženský hlas pomaly utícha. Lod' unikla stisku Veštkyne, no tá nevyzerala skl'účene. Potom už vzdialený hlas len riekol: „Na,“ znelo z diaľky, „budem ťa viesť.“ Slová a hlas votrelca náhle spretfhalo akoby ktosi utrhol kus tkaniny.

Itaka sa rútila cez zakrivený priestor a po nekonečnom okamihu sa opäť z neho vynorila.

Všade v'okol žiarili hviezdy. Skutočné hviezdy. Duncan skúmal senzory, pohľadom preveril navigačnú mriežku a hľadel na ligot okolitých hviezd a hmlovín. Normálny priestor. Bez ďalšieho overovania vedel, že sa vrátili späť do ich vlastného vesmíru. Nevedel sa rozhodnúť či sa má radovať alebo skôr zúfalo zaplakat'.

Duncan už viac necítil Veštkyňu času a nevedel zistiť ani prítomnosť žiadneho z ďalších možných prenasledovateľov, tajomného nepriateľa či zjednoteného Sesterstva, aj keď niekde tam vonku byť museli. Určite sa nevzdali, dokonca ani po troch rokoch nie.

Ne-lod' pokračovala v svojej plavbe.

Kevin J. Anderson a Brian Herbert
<http://www.dunenovels.com>